

Polagoma sem se utešila, vihar v meni je polegel, a duh je ostal mračen... Pač, še jedenkrat je zasvetilo v njem kakor poslednji žarek poslavljaljočega se dneva... še jedenkrat sem zaprosila boljšega stanú — brez uspeha; potem sem uklonila tilnik trdi pesti usode. Ostala sem dekla, težakinja... Moje solnce pa je zakril teman oblak...

Strti so bili moji upi, pa zatrti niso bili še. Moje mlado srce je bilo močno.

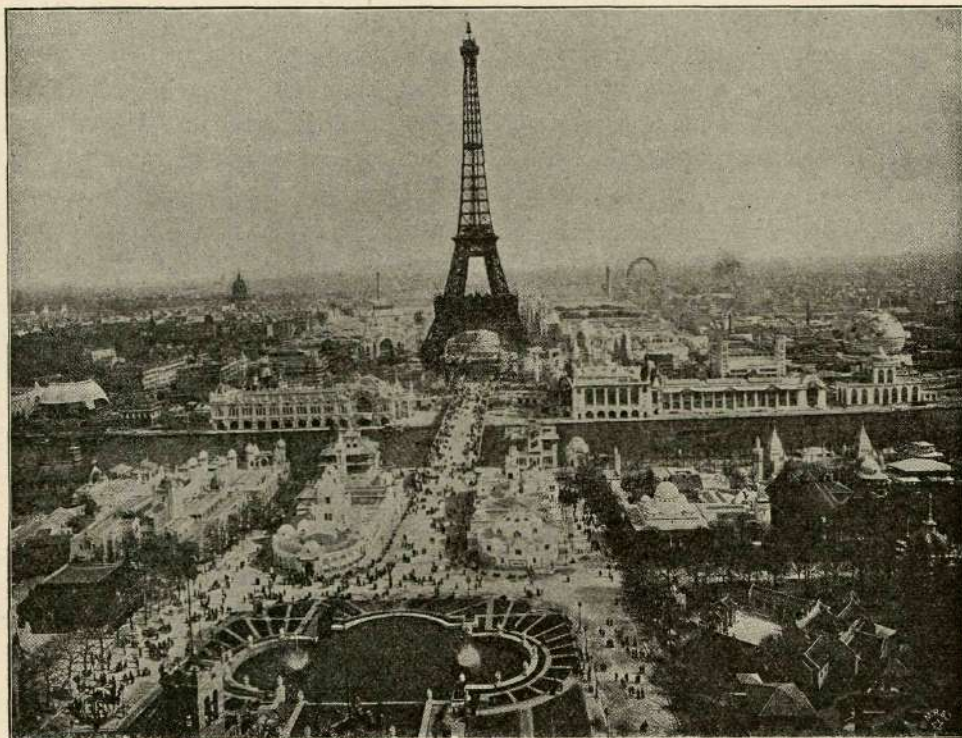
Ukovana v robstva okove, katerih otresti se sama nisem mogla, sem tem žarneje

— in ne bo tako prazno, tako brez cene, kakor je sedanje moje življenje...

Čakala, hrepenela sem, — a ni prišla ni ljubezen, ni rešitev, ni sreča.

Pač mi je bil dober, prijazen, poln čustev in obetanja marsikateri moški, — a pravočasno sem vselej spoznala njegove namene.

In tak konec je bil povsem naraven, pravilen: kdo pač mara jednooko, pohabljeno ženo? Najnižji hlapec ne. Za kratek čas pa se nisem podala...

Pariška razstava: Eiffelov stolp in okolica (s palače Trocadero).

hrepenela po rešitelju, ki me dvigne iz moje bede, me osvobodi neznosnega tlačanstva...

Z nekim bolnim poželenjem sem iskala ljubezni, njenih nebes... Strastno je koprnelo moje osamljeno srce po srcu, ki me bo umelo, cenilo, ljubilo, me branilo, da me ne bodo teptali, poniževali, izkoriščali. Sanjarila sem o tihem miru, ljubljnem možu, materinski sreči...; o življenju, ki bo svobodno, a koristno zajedno, ki bo imelo neko nalogo

Na obzorju mojega življenja je ugasnila poslednja zvezda.

In sedaj je nastopila zame črna, meglena, grozna noč. In moje življenje ni poznalo več luči, ne veselja, ne smeha... poznalo je le jok, trpljenje, grozo...

Bilo ni več življenje.

Ali tam krog in krog mene, razbite in otopele, je plalo in valovilo silno, gorko, bujnoslastno življenje. In to življenje je klicalo, vabilo, mikalo. — Človek moj pa je